

SMUTEK PO NĚKOM (FIALOVÝ)

Pavlík seděl u stolu a rypal se v jídle. Bylo mu smutno. Jako by se měl každou chvíli rozbečet. Teta už s ním nebyla dlouho, tak už by si mohl zvyknout, ale přece to na něj občas přišlo. Zničehonic. Takový smutek. „Co je? Nechutná ti to?“ zeptal se starší brambor po talíři.

„Ho smutek rázně k zemi jako závalci a jak ho dusí a škrtí, a Pavlík rodl ve sedle a po tvářích se mu kouřily slzy.“

„Pavlík!“ uslyšel po chvíli zavolat bratra, „už vylez, nebo to nevyjde-průta?“ pokračoval bratr a začal psát psou na ruku. Pavlík věděl, že je to podfuk, že to brácha dělá, aby ho nevyšel, a tak tam seděl dál a mlčel a polykal slzy. Jenže brácha nepřestával a přel na ruku ostrožnu a Pavlík zničehonic vypískl smůchy a pak se rozchechtal. Několikrát kýtnul, pak zčerveněl od záchodu a vyšel ven. Měl pořád ještě slzy na tvářích, ale zároveň se smál. Bratr to viděl a zeptal se: „Jábe se stejáka po tátovi, vid’?“

Pavlík přikývl. „Jáke mo zavoláme, ne,“ usmál se bratr a vytáhl mobil. Navrval čísto, podal telefon Pavlíkovi a zatoumal stonáním hlasem: „Posleduvj ho!“ Pak se natáhl na gauč a pustil televizi.

„Halo,“ vypravil ze sebe Pavlík. „Tati...“ a to už byl smutek za horama.

SMUTEK MOC SMUTNÝ (ČERVENÝ, MOKRÝ A ZELENÝ)

Šlo se to už dávno a byl to velký smutek. Jenda s Tomášem přišli domů ze školy a našli v kletce mrtvého papouška. Byl to hrozný pohled. Ležel tam bez hnutí, a když na něj sáhli, byl důstojně tuhý. Jenda se podíval na Tomáše a Tomáš se podíval na Jendu. Bylo jim hrozně. Přepadli se oba hrozný smutek a pláč. Věděli, že se to nedá vrátit, že jejich papoušek už nikdy neobživne. Chodili po celém bytě a oba hlásně plakali. Občas sebou hodili na postel nebo do křesla a plakali ještě víc. Chvilami se zdálo, že je ten smutek už vyčerpal, ale když se podívali na klet, vyběhly jim znovu slzy a zase se rozpákali. Bylo to strašné. Byli to největší smutek, jaký kdy zažili. A trval několik dní. Keďžali smyšlené v koutech pokoje a nemluvili. Papoušek byl pryč a nedálo se s tím nic dělat. Tenhle smutek byl červený jako jejich uplakané oči a mokrý jako všechny vypíkané slzy a taky zelený jako papoušek. Pak tatínek koupil nového a smutek odešel. I když, jakoby od té doby pořád někde číhal, až se něco stane, že zase vyskočí a potrápí je.

SMUTEK ZE SMRTI (PRŮSVITNÝ)

Je to už dávno, co do Kristýnky vlezl. Bylo to kdosi u rybníka, když tam s mámou, támu, bratrem a sestrou a taky se psím stanovák. Bylo to tam moc krásné, celý den se všichni koupali a hráli a máma vařila a táta se opaloval a měl zelené listky na očích. Kristýnka se se soumězní honila po lese a jejich pejsek byl pořád s nimi, až se na chvíli ztratil. A když se vrátil, jeho krásný čumáček byl hubdý a strašně smradlavý. Všechny děti před tím už kaly a smály se, až si stájo sundal listky z očí a rozhodli, že se ten pes musí ale okamžité umyt. A tak byl psi čumáček namočený do vody v rybníku z namýdlený mydlivou, ale nic mu to nepomohlo. Pes sotavěl pořádně, a tak musel spát v předstínce stanu a nešťastně vyl a zatínek ho celou noc okřikoval. No a ta noc vlezl do Kristýnky ten ledový průsvitný smutek, co vharé slzy do očí. Jak se tak bučila tím psím vycim a převalovala se ve spacáku, nahmatala si na krku nějakou bouli. A pak druhou a třetí, byly asi čtyři a bylo to divné. To budou asi jen nějaké uzliny, utěšovala se, ale utěšila se jí něco. Ano, to znamená, že málo rakovinu, pomyslela si a ztuhla. Věděla, že za nějakou chvíli za táta nemůže, přece je nebudě teď buďta a říkat jim ta strašná novina. Ani sestře a bratrovi to přece nemůže říct. Co bude dělat? Děšila se a měla slzy na krajíčku. A od té doby to v ni bylo – ten smutek z toho, že brzy umře a že se s tím prostě nedá nic dělat. A byl s ni pěkně dlouho, ten ochromující ledový smutek. Odešel vlastně, až když byla vešla. Jednou v noci, když klečela a modlila se. Na nebi zářil měsíček a sponista hvězd a Kristýnka cítila, že ten strach posouvá, že táje a že soupis vzhůru jako pírka a rizi kdosi ve vesmíru, daleko, oběhko, a možná ještě dál...

